

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA JUBILEJSKOJ AUDIJENCIJI

Sabato, 9 aprile 2016

[Multimedia]

Milostinja je bitan aspekt milosrđa

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Evandjelje koje smo čuli omogućuje nam otkriti bitan aspekt milosrđa: to je milostinja. Davanje milostinje može se činiti nečim jednostavnim, ali moramo paziti da taj čin ne lišimo velikog sadržaja kojeg posjeduje. Naime, izraz "milostinja" potječe iz grčkog jezika i znači upravo "milosrđe". Milostinja bi dakle morala nositi sa sobom sve bogatstvo milosrđa. I kao što milosrđe ima bezbroj putova, bezbroj načina, tako se milosrđe izražava na mnogo načina kojima se ublažava nevoljnost onih koji su u potrebi.

Dužnost davanja milostinje stara je koliko i Biblija. Žrtva i milostinja su bile dvije dužnosti koje je vjernik morao ispunjavati. Postoje važne stranice Starog zavjeta gdje Bog zahtijeva posebnu pažnju prema siromašnima bilo da je riječ o onima koji ništa nemaju, strancima, siročadi ili udovicama. A u Bibliji se kao neki refren stalno ponavlja: potrebit, udovica, stranac, tuđinac, siročće... to se stalno ponavlja. Jer Bog želi da njegov narod pazi na tu našu braću; štoviše, tvrdim da su oni upravo u središtu poruke: uzdizati hvalu Bogu žrtvom i hvaliti Boga milostinjom.

Zajedno s obavezom da ih se spominjemo, daje se i jedna dragocjena uputa: "Daj mu rado, a ne da ti srce bude zlovoljno kad mu daješ" (Pnz 15, 10). To znači da ljubav, prije svega, zahtijeva stav nutarnje radosti. Iskazivati milosrđe ne može biti neki teret ili dosada kojih se želimo brže-bolje riješiti. I koliki to što ne daju milostinju pravdaju ovim riječima: "Kako će to izgledati? Taj kome ću dati možda će otići kupiti vino i napiti se". Ali on se opija zato jer mu ništa drugo ne preostaje! A ti,

što ti činiš u skrovitosti, kad te nitko ne gleda? I ti si se našao osuđivati tog siromašnog čovjeka koji te traži novca da kupi čašu vina? Volim podsjetiti na onu zgodu sa starim Tobijom koji, nakon što je primio veliki novčani iznos, poziva svoga sina i poučava ga ovim riječima: "Dijeli milostinju od svoga dobra [...] Ne okreći lica od siromaha, pa ni Bog neće okrenuti lica od tebe" (Tob 4, 7-8). To su vrlo mudre riječi koje pomažu shvatiti vrijednost milostinje.

Isus, kao što smo čuli, ostavio nam je učenje bez premca u vezi s tim. On nadasve od nas traži da ne dajemo milostinju zato da nas ljudi hvale i da nam se dive zbog naše darežljivosti: čini to tako da ti desnica ne zna što čini lijeva (usp. Mt 6, 3). Tu se ne računa vanjšina, već sposobnost da se zaustavimo i pogledamo u lice osobu koja traži našu pomoć. Svaki se od nas može zapitati: "Jesam li sposoban zaustaviti se pogledati u lice, gledati u oči, osobu koja me traži pomoć? Mogu li to?". Ne smijemo, stoga, poistovjećivati milostinju s pukim davanjem novca na brzinu, a da pritom ne pogledamo osobu i ne zaustavimo se u razgovoru s njom ne bi li pokušali shvatiti što joj je doista potrebno. Istodobno, moramo lučiti siromahe od raznih vrsta prosjačenja koji ne čine nikakvu dobru uslugu pravim siromasima. Konačno, milostinja je čin ljubavi kojeg činimo osobama koje susrećemo; to je čin iskrene pažnje prema onima koji nam prilaze i traže našu pomoć, koji se čini u tajnosti gdje samo Bog vidi i shvaća vrijednost učinjenog djela.

Ali davanje milostinje mora biti za nas također nešto što predstavlja žrtvu. Sjećam se jedne mame: imala je troje djece, starosti otprilike šest, pet i tri godine. Uvijek je učila svoju djecu da se mora davati milostinju onima koji je traže. Bili su za ručkom, jeli su kotlet na milanski, "impanata" kako se kaže u mojoj zemlji, kad je netko zakucao na vrata. Najstariji je otišao otvoriti i vratio se: "Mama, tu je neki siromah koji traži jesti". "Što ćemo?", upita mama. "Dajmo mu – rekoše svi – dajmo mu jesti". – "Dobro, ti daj pola svoga kotleta, ti pola i ti pola, i napravimo dva sendviča". – "A ne, mama, ne!" – "Ne? Daj od svoga, otkini od sebe i podijeli s onim koji nema". To znači uživjeti se u situaciju siromašnih. Lišavam se nečeg svoga da dadnem tebi. A roditeljima kažem: učite svoju djecu tako davati milostinju, biti velikodušni s onim što imamo!

Tada će se moći primijeniti i na nas riječi apostola Pavla: "U svemu vam pokazah: tako se trudeći treba se zauzimati za nemoćne i na pameti imati riječi Gospodina Isusa jer on reče: "Blaženije je davati nego primati"" (Dj 20, 35; usp. 2 Kor 9, 7). Hvala!